

ת"ד 11759/01/20 - מדינת ישראל נגד איילין שטיינברג

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 11759-01-20 מדינת ישראל נ' שטיינברג

בפני
בעניין: כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

איילין שטיינברג

הנאשמת

גזר דין

העבירה והעבר

הנאשמת הורשעה, בהתאם להודאתה, בכתב אישום המייחס לה עבירות של אי ציות לתמרור 301 בצומת בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**"), נהיגה בקלות ראש לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"), גרימת חבלה של ממש בניגוד לסעיף 38(3) לפקודת התעבורה והתנהגות הגורמת נזק בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

על-פי עובדות כתב האישום, ביום 26.11.2019 בשעה 11:15 ו/או בסמוך לכך נהגה הנאשמת ברכב פרטי מסוג קאיה מ.ר. 00-000-00 (להלן: "**הרכב**") ביציאה מחניון קניון רמות לכיוון רחוב הקונגרס הציוני בשכונת רמות שבירושלים. בימין הדרך בכיוון נסיעת הנאשמת מוצב תמרור מספר 301 המורה על מתן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה. באותה העת, משמאל לכיוון נסיעת הנאשמת נסע ברחוב הקונגרס הציוני קטנוע מ.ר. 00-00-000 (להלן: "**הקטנוע**") והתקרב אל היציאה מהחניון. הנאשמת נהגה ברשלנות ובקלות ראש בכך שלא צייתה להוראות התמרור, לא נתנה זכות קדימה לקטנוע וגרמה לתאונת דרכים בכך שפגעה בו (להלן: "**התאונה**"). כתוצאה מהתאונה נחבל נהג הקטנוע חבלה של ממש כך שבשורש כף ידו השמאלית אובחן שבר רדיוס דיסטאלי שנכנס למפרק ללא תזוזה וידו הושמה במתלה גבס. בנוסף, כלי הרכב המעורבים ניזוקו.

הנאשמת ילידת 1954 נוהגת משנת 1982 וצברה לחובתה 3 עבירות תעבורה, שהתיישנו, רובן מסוג ברירת משפט.

טיעוני המאשימה לעונש

המאשימה טענה כי מתחם הענישה נע בין פסילת המינימום הקבועה לצד עבירות של נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה של ממש ועד למאסר ממושך כאשר מדובר בחבלה של ממש ברף הגבוה.

המאשימה ביקשה להשית על הנאשמת פסילה שלא תפחת מ-8 חודשים, מאסר מותנה, פסילה על תנאי, קנס מכביד והתחייבות צופה פני עתיד זאת לנוכח הודאת הנאשמת ולקידחת האחריות המיידית, עברה התעבורתי והחבלות שנגרמו לנפגע.

לטענת המאשימה משיחה שערכה עם הנפגע עולה כי עובר לתאונה עבד הנפגע כשליח ומאז שקרתה אינו עובד ומתקשה לשוב ולרכוב על האופנוע בשל כאבים בידו.

טיעוני הנאשמת לעונש

ב"כ הנאשמת ביקש להקל בעונשה של הנאשמת להסתפק בהטלת פסילה מינימלית של רישיון הנהיגה וצו של"צ.

לטענת ב"כ הנאשמת התאונה התרחשה בשל שילוב של נסיבות כאשר רשלנותה של הנאשמת הינה מזערית. לטענתו, התאונה התרחשה סמוך לקניות רמות בירושלים, כאשר לאחרונה נפתחה יציאה נוספת שהינה עקומה וירידה תלולה כך ששדה הראייה של הנאשמת היה 23 מטרים. לטענתו גם הנהג הזהיר ביותר יכול היה למצוא עצמו במצב זה בשל תנאי המקום.

אשר לנאשמת טען בא כוחה כי אין לחובתה עבד מכביד, היא מתנדבת במסגרת ארגון "נשות הדסה" ומטפלת בהעצמת סטודנטים, היא הנוהגת היחידה ברכב ומטפלת בחמותה שהינה אישה סיעודית.

ב"כ הנאשמת ביקש להשית על הנאשמת צו של"צ חלף פסילה וטען כי היא נכונה להתנדב.

חומרת העבירה ומתחם הענישה

גרימת חבלה של ממש עקב תאונת דרכים הינה עבירה חמורה, שבגינה קבע המחוקק כי בנוסף לכל עונש תוטל פסילה שלא תפחת מ-3 חודשים.

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") הכלל המנחה הינו שמירת ההלימה בין חומרת המעשה לבין העונש, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו מביצוען של העבירות ובמידת הפגיעה בהם. בקביעת מתחם הענישה ההולם יש להתחשב לא רק בסוג העבירות ובמדיניות הענישה הנוהגת בהם אלא גם בנסיבות ביצוען ובמידת האשם של הנאשם בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה (ע"פ 1127/13 **עמנואל גברזגני נ' מדינת ישראל** מיום 15.1.2014).

הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה מהעבירות בהן הורשעה הנאשמת הוא הגנה על שלמות הגוף של משתמשי הדרך. בנהיגתה לא נתנה הנאשמת תשומת לב מספיקה למצב התנועה בכביש ולתנאי הדרך תוך שהיא אינה מציינת לתמרור המורה לה לתת זכות קדימה לכלי הרכב הנכנסים לצומת או להתמזגות הכבישים, מכביש אחר. בכך העמידה הנאשמת את ציבור משתמשי הדרך בסכנה שהתממשה וגרמה לתאונת דרכים בה נפגע אדם.

ברע"פ 2564/12 **יחיאל קרני נ' מדינת ישראל** עמד בית המשפט העליון על חשיבות ענישה מרתיעה בתאונות דרכים בהן נגרמות חבלות ופציעות חמורות:

"תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים (ראו: ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו]), עמוד 2

12.1.2011); ע"פ 5167/05 מג'דוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 10.10.2005). לענישה
הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף
במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

בקביעת מתחם הענישה ההולם ישנם שני קריטריונים עיקריים אותם יש לבחון. הראשון, מסוכנות הנאשמת הנלמדת
ממידת הרשלנות שלה בתאונה ועברה התעבורתי. השני הוא הפגיעה באינטרס הציבורי ושמירה על שלום הציבור
הנגזרת מחומרת הפגיעה שנגרמה לנפגע בתאונה.

מידת הרשלנות והמסוכנות של הנאשמת

תאונת הדרכים התרחשה כתוצאה מכך שהנאשמת לא נתנה זכות לקטנוע שנסע משמאלה, בהתאם לתמרור המוצב
במקום, ופגעה בו. הנאשמת כשלה בנהיגתה בכך שלא הבחינה בקטנוע המגיע משמאלה בכיוון נסיעתה ולא נתנה לו
את זכות הקדימה. לא התלוותה לעבירה זו עבירות נוספות כגון פניה נהיגה במהירות בלתי סבירה או עיסוק בפעולות
אחרות הגורמות להסחת הדעת מהנהיגה.

לפיכך, אני קובעת כי מידת רשלנותה של הנאשמת במקרה דנן ובנסיבותיו הינה ברף הנמוך - בינוני.

לא נעלמה מעיניי טענתו של ב"כ הנאשמת לפיה שדה הראייה שלה עובר להתרחשות התאונה היה למרחק של 23
מטרים. עם זאת, אין המדובר בטענה שהוכחה באמצעות הבאת ראיות והיא אף אינה עולה מכתב האישום בו הודתה
והורשעה הנאשמת.

מסוכנותה של הנאשמת נלמדת ממידת רשלנותה ומעברה התעבורתי.

לנאשמת שהינה בעלת רישיון נהיגה משנת 1982 עבר תעבורתי מקל ואין לחובתה הרשעה בגרימת תאונת דרכים.
משכך אני סבורה כי מסוכנותה של הנאשמת כלפי משתמשי הדרך אינה גבוהה.

הפגיעה באינטרס הציבורי ושמירה על שלום הציבור

הפגיעה באינטרס הציבורי והשמירה על שלום הציבור הנה נגזרת של תוצאות התאונה וחומרת הפגיעה במעורבים בה.
תוצאותיה של התאונה אינן קלות. כתוצאה מהתנגשותו של רכב הנאשמת באופנוע נגרם לנפגע שבר בכף ידו השמאלית
שהושמה בגבס. על פי שיחה עם הנפגע כיום הוא אינו עובד, סובל מכאבים ומתקשה לשוב ולרכוב על הקטנוע.

תוצאותיה של תאונת הדרכים, לרבות פגיעתו של נחבל בתאונה מהוות שיקול נכבד בקביעת הענישה. יחד עם זאת
שיקול זה אינו עומד לבדו והוא חלק ממכלול של שיקולים וגורמים נוספים שעל בית המשפט לשקול בעת גזירת דינה של
הנאשמת.

מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים

בת"ד 318-05-11 **מדינת ישראל נ' בלום** מיום 6.1.2013 הורשע הנאשם, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של אי מתן
זכות קדימה לרכב הבא ממול ונהיגה בחוסר זהירות אשר גרמה לחבלה של ממש. הנאשם פגע באמצעות רכבו בקטנוע
ולרכב נגרם חשד לשבר בכף ידו שגובסה. לחובת הנאשם 10 הרשעות קודמות בתעבורה מהוצאת רישיונו בשנת 1991
לגביהן קבע בית המשפט כי הן בעלות אופי בטיחותי מובהק. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה ההולם במקרה זה נע

עמוד 3

בין פסילת המינימום בת 3 חודשים לבין פסילה ממושכת של למעלה משנה והשית על הנאשם פסילה של 6 חודשים, פסילה על תנאי של 5 חודשים וקנס בסך 2,500 ₪. לזכותו של הנאשם נלקחו בחשבון וותק הנהיגה שלו ונסיבותיו האישיות. בית המשפט דחה את בקשתו של הנאשם לביצוע של"צ חלף עונש הפסילה. ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי על חומרת העונש נדחה.

בעפ"ת 31075-11-11 **יעקב ניש נ' מדינת ישראל** מיום 14.12.2011 נדחה ערעורו של נאשם על הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. הנאשם הורשע בגרימת תאונת דרכים בצומת בה הוצב בכיוון נסיעתו תמרור המורה על מתן זכות קדימה. בית משפט קמא השית על הנאשם פסילה בפועל למשך 3 חודשים, פסילה על תנאי וקנס בסך 1,500 ₪. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של הנאשם על חומרת העונש ואף ציין בפסק דינו כי העונש שנגזר עליו הינו קל יחסית.

בעפ"ת 52113-09-11 **קורוב נ' מדינת ישראל** מיום 24.11.2011 נדחה ערעורה של נאשמת על הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינה. הנאשמת הורשעה, לאחר ניהול הוכחות בעבירות של סטייה שלא בבטחה, נהיגה בחוסר זהירות ועבירה שגרמה לחבלה של ממש בכך שסטתה עם רכבה ופגעה באופנוע שנסע לצידה בכיוון נסיעתה. בית משפט קמא השית על הנאשמת פסילה של 4 חודשים וקנס. בית המשפט המחוזי קבע כי עברה של הנאשמת הכולל 15 הרשעות קודמות אינו מכביד אולם העונש שהושת עליה אינו מצדיק התערבות ערכאת הערעור.

בעפ"ת 24307-07-13 **ח'ליל נ' מדינת ישראל** מיום 29.10.2013, אליו הפנתה ב"כ המאשימה, נדחה ערעורו של הנאשם על הכרעת הדין וחומרת העונש. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של סטייה מנתיב נסיעה, נהיגה רשלנית, והתנהגות הגורמת נזק לרכוש וחבלה לגוף בכך שסטה לנתיב הימני בנתיב נסיעתו חסם את דרכו של רוכב אופנוע והתנגש בו כאשר כתוצאה מהתאונה נחבל רוכב האופנוע חבלה של ממש. על הנאשם הושתו עליו 3 חודשי פסילה בפועל, 3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך 1,800 ₪.

בת"ד 3081-08-15 **מדינת ישראל נ' זהר ברדוגו** מיום 2.4.2017 הורשעה הנאשמת, בהתאם להודאתה, בעבירות של התנהגות הגורמת נזק, נהיגה בקלות ראש, גרימת חבלה של ממש ואי מתן זכות קדימה בפנייה שמאלה בכך שבעת שפנתה שמאלה בצומת התנגשה באופנוע שהגיע בנתיב הנגדי זאת מבלי שנתנה לו זכות קדימה. רוכב האופנוע נחבל ואושפז למשך 3 שבועות לאחר שעבר ניתוח קשה. הנאשמת, בת 23 שנים, לקחה אחריות על התאונה ובעניינה הוגש תסקיר חיובי הממליץ על הטלת צו שירות לתועלת הציבור וצו מבחן. על הנאשמת הושתו 10 חודשי פסילה, פסילה על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים, 90 שעות לתועלת הציבור, צו מבחן למשך שנה, קנס בסך 1,000 ₪ וחתימה על התחייבות בסך 5,000 ₪. ערעור המאשימה על העונש נדחה בכפוף להגדלת היקף השעות לתועלת הציבור ל-120 שעות.

מהמקובץ עולה, כי מתחם הענישה בתאונת דרכים בה הורשע נאשם בגרימת חבלה של ממש נע בין פסילה של 3 חודשים ברף התחתון כשהרשלנות נמוכה והפגיעה אינה קשה ועד לפסילה ממושכת של מספר שנים ויכול לכלול גם עונש של מאסר על תנאי או מאסר בפועל של מספר חודשים לריצוי בעבודות שירות או מאחורי סורג ובריח ברף העליון כאשר הרשלנות גבוהה והפגיעות חמורות וכאשר נלוות גם עבירות נוספות.

מיקום העונש במתחם הענישה

מצאתי למקם את עונשה של הנאשמת ברף הנמוך של מתחם הענישה. מדובר בנאשמת בת 65 הנוהגת מזה שנים

רבות ובעלת עבר תעבורתי מקל. ב"כ הנאשמת בטיעוניו לעונש סיפר על פעילותה ההתנדבותית של הנאשמת במסגרת ארגון "נשות הדסה" והנאשמת אף הביעה נכונות לשאת בעונש הכולל התנדבות בקהילה כאלמנט חינוכי ושל ענישה. עוד סיפר ב"כ הנאשמת כי הנאשמת אמונה על הטיפול בחמותה הסיעודית.

במקרה דנן, אני סבורה כי האיזון הנכון בין האינטרס הציבורי לאינטרס הנאשמת אינו בהטלת פסילה ארוכה אלא בענישה שתגלם מחד גיסא את תוצאותיה של התאונה ומאידך גיסא את מידת רשלנותה של הנאשמת בקורות התאונה ואת נסיבותיה האישיות.

בשל היעדר מסוכנותה הממשית של הנאשמת בכביש ומידת רשלנותה הנמוכה-בינונית במקרה דנן, וכן נוכח פגיעותיו של הנפגע, סבורה אני כי העונש הראוי הינו פסילה קצרה לצד הטלת עונשים נלווים.

לחומרה התחשבותי בחומרת העבירות והסיכון העולה מהן ובתוצאותיה של התאונה ופגיעותיו של הנפגע.

לקולה התחשבותי בכך שהנאשמת הודתה במיוחס לה וחסך זמן שיפוטי, בעברה התעבורתי המקל ובנסיבותיה האישיות.

בנסיבות העניין נוכח כל אמור לעיל ונוכח הסכמתה של הנאשמת לשאת בעונש של של"צ מצאתי כי ראוי לאזן בין משך הפסילה לבין משך תקופת השל"צ.

לפיכך, אני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

1. פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חודשיים.

הנאשמת תפקיד רישיונה או אישור משרד הרישוי על העדר רישיון, במזכירות בית המשפט, לא יאוחר מיום 1.10.20

תשומת לב הנאשמת לכך שהעונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל.

2. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

3. הנאשמת תבצע 100 שעות שירות לתועלת הציבור כמוסכם עם שירות המבחן ויחל ביצוע העבודות לא יאוחר מתוך 30 ימים מיום קבלת התוכנית בתיאום עם שירות המבחן.

השירות יוכל לשנות את מקום ביצוע העבודות ללא צורך בהחלטה שיפוטית. שירות המבחן למבוגרים יערוך תכנית של"צ בת 100 שעות, אין צורך בתסקיר.

שירות המבחן למבוגרים יזמן הנאשמת באמצעות טלפון נייד מס': 052-2632278 טלפון של הבעל דורון 052-4681999 וכן באמצעות בא-כוחו מס': 050-7500336 פקס: 02-6231233.

אם ותוך 21 ימים לא יצור שירות המבחן קשר עם הנאשמת, תתקשר הנאשמת בעצמה או באמצעות בא-כוחה עם הממונה על שירות המבחן בטלפון מס': 02-5310400.

היה וימצא בלתי ראוי לביצוע עבודות של"צ, יודיע על כך השירות לבית המשפט ללא דיחוי.
היה והנאשמת לא תבצע את השעות במלואן, כי אז תפסל לחודש וזאת בלא צורך בקיום דיון נוסף.

שירות המבחן יכין לנאשמת תכנית של"צ עד ליום 1.11.20.

המזכירות תשלח העתק הכרעת הדין וגזר הדין לשירות המבחן.

4. תשלום קנס בסך 1,000 ₪, אשר ישולם עד ליום 1.10.20.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ו תמוז תש"פ, 07 יולי 2020, בנוכחות הצדדים.